

Arrest

nr. 63 930 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 11 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 maart 2011, beide beslissingen aan verzoeker ter kennis gebracht op 10 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is van Nigeriaanse nationaliteit.

Verzoeker verklaart op 3 april 1993 het Rijk te zijn binnengekomen en op 7 april 1993 vraagt hij de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

Op 16 juni 1993 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag. Verzoeker dient op 18 juni 1993 een dringend beroep in tegen voormelde beslissing bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 18 augustus 1993 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing houdende de weigering van verblijf.

Op 26 januari 2000 dient verzoeker een regularisatieaanvraag in, in toepassing van de wet van 22 december 1999. Op 4 januari 2002 wordt de aanvraag verworpen. Verzoeker wordt op 11 oktober 2005 van deze beslissing in kennis gesteld en op diezelfde dag wordt hem eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 10 november 2005 stelt verzoeker tegen beide beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. De Raad van State verwerpt deze beroepen bij arresten nrs. 167.484 en 167.483 van 5 februari 2007.

Op 25 maart 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig (oud) artikel 9, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Op 29 september 2005 wordt deze aanvraag zonder voorwerp verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 7 november 2005.

Op 28 november 2007 wordt aan verzoeker nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 5 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 24 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 10 maart 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.11.2009 werd ingediend en op 15.12.2009 werd geactualiseerd door:

D., S.(…) (R.R.: (…)) Op paspoort: D., S.(…)

Geboren te S.(…) op (…) Geboren op (…)

Adres: (…), 2060 ANTWERPEN

Nationaliteit: Nigeria (Bondsrepubl.)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene verblijft echter niet lang genoeg in het rijk om hiervoor in aanmerking te komen. Criterium 2.8A stelt dat betrokkene een ononderbroken verblijf moet hebben van vijf jaar. Aangezien het paspoort van betrokkene een uitreisstempel dd. 09.05.2007 van Brussels Airport bevat is dit een te kort verblijf is om aanspraak te kunnen maken. Voor criterium 2.8B is een ononderbroken verblijf sedert 31.03.2007 vereist. Aangezien er een uitreisstempel dd. 09.05.2007 in het paspoort van betrokkene zit kan hij ook

niet aantonen dat hij reeds lang genoeg ononderbroken in België verblijft om in aanmerking te komen voor criterium 2.8B. Betrokkene stelt dat hij reeds meer dan 15 jaar in België verblijft en toont zijn verblijf ook aan met tal van stukken. Deze tonen inderdaad aan dat betrokkene al sinds 1993 een verblijf heeft gehad op het Belgisch grondgebied maar ze kunnen niet aantonen dat betrokkene hier ononderbroken verbleef.

Betrokkene stelt dat hij in een prangende humanitaire situatie verkeert. Hij legt hier echter geen bewijzen van voor.

Met betrekking tot zijn integratie haalt betrokkene aan dat hij al 15 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft en dat hij volledig geïntegreerd is. Hij zou enkel rust en stabiliteit willen. Betrokkene zou Nederlands spreken en zou volledig verankerd zijn in onze maatschappij. Ter staving legt hij volgende stukken voor: een inschrijvingsbewijs van een cursus Nederlands dd. 21.08.2003, een doorverwijzingsformulier van het Huis van het Nederlands dd. 06.09.2004, attesten van een cursus Nederlands van 2004-2005 en 2005-2006, een cursistenkaart van 2004- 2005 en een brief van het centrum voor volwassenenonderwijs dd. 16.06.2006.

Verzoeker zou zich volledig hebben aangepast aan onze maatschappij en manier van leven. Hij zou vele vrienden hebben leren kennen. Hij voegt enkele getuigenverklaringen toe van personen die stellen hem sedert 1993 of 1994 te kennen.

Verzoeker zou compleet klaar zijn voor de arbeidsmarkt maar zou gezien zijn situatie vast zitten. Hij voegt volgende stukken toe om zijn werkbereidheid aan te tonen: een plukkaart van 2005, een onthaalbrochure, een aanvraag voor een arbeidsvergunning dd. 16.09.2003, arbeidsovereenkomsten van bepaalde duur van I.(...), individuele rekeningen van 2001, 2002, 2003 en 2004, loonfiches van juli 2002 tot april 2004, documenten van de rijksdienst voor jaarlijkse vakantie dd. 03.02.2002 en 2005, een document van S.(...) vzw en een arbeidsovereenkomst van G.(...) bvba dd. 11.12.2009.

Verzoeker legt voorts nog volgende documenten voor: brieven van de socialistische mutualiteit van 2004 en 2005, identifikatieklevers van de socialistische mutualiteit en een huurcontract van 1993.

Deze elementen kunnen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

(...)"

Op 10 maart 2011 wordt aan verzoeker opnieuw een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op.

Zij verduidelijkt dat *in casu* dient vastgesteld te worden dat aan verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op 11 oktober 2005 en 28 november 2007. Hieruit concludeert verwerende partij dat verzoeker geen belang heeft bij het verzoek tot nietigverklaring en het derhalve onontvankelijk is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil

van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State.

Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten van 11 oktober 2005 en 28 januari 2007. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder, wat tevens niet wordt ontkracht door de verzoeker, dat voormelde bevelen van 11 oktober 2005 en 28 januari 2007 ofwel niet werden aangevochten voor de Raad van State of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ofwel dat het beroep dat hiertegen werd ingesteld, werd verworpen. Deze bevelen zijn dienvolgens definitief, zodat ze principieel uitvoerbaar zijn.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie verzoeker niet en levert voor hem geen nut op, omdat de verweerder de bevelen om het grondgebied te verlaten van 11 oktober 2005 en 28 januari 2007 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 maart 2011 (RvS 15 september 2003, nr. 122 790).

Verzoeker heeft geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel. Het beroep tot nietigverklaring ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 maart 2011 is onontvankelijk.

De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wet volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 05.11.2009 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond is.

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag ongegrond te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de aanvraag wel degelijk gegrond dient verklaard te worden. DVZ stelt dat de regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8.A en 2.8.B van de instructie en / of aangevuld tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009 niet voldoende zijn voor een verblijfsregularisatie.

Dat een machtiging om langer dan drie maanden in het rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdelingen. Hierop bestaan drie uitzonderingen:

- De in een internationaal verdrag, een wet of een K.B. bepaalde afwijkingen
- Wanneer er buitengewone omstandigheden zijn
- De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een ID document en lijdt aan een ziekte

In casu is de 2de uitzondering in huidige casu van toepassing: meer bepaald het begrip "buitengewone omstandigheden".

Dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15.09.2006 is geworden, de bevoegde minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de raad van state van het begrip "buitengewone omstandigheden".

Dat de instructie d.d. 19.07.2009 bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België als buitengewone omstandigheden kwalificeert terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend.

Dat op deze wijze het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen.

Dat de instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit mag doen.

Dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Dat door dit in de instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein werd betreden. Dat de instructie in feite een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van de parlementsleden. Dat de instructie een schending is van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

De verwijzing naar de instructie in de bestreden beslissing is onwettelijk aangezien deze vernietigd werd bij arrest van de raad van state d.d. 19.12.2009. Omdat dienst vreemdelingenzaken in haar beslissing verwijst naar deze vernietigde instructie teneinde de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker te beoordelen, schendt zij artikel 9 bis van de vreemdelingenwet als ook de beginselen van behoorlijk bestuur.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 vervatte uitdrukkelijke motiveringsverplichting heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan oordelen of het nuttig is zich hiertegen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Voorvoemde artikelen 2 en 3 verplichten de administratieve overheid ertoe, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De bestreden beslissing is een schending van de materiële motiveringsverplichting zoals verwoord in wet van 29.07.1991 omdat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aan de hand van de instructie van 19.07.2009 die door de raad van state werd vernietigd en met betrekking tot de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag van verzoeker enkel artikel 9 bis van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Dat DVZ geen rekening heeft gehouden met het feit dat betrokkene een aanvraag tot regularisatie heeft ingediend in 2000 naar aanleiding van de toenmalige regularisatie procedure van 22 december 1999.

Uiteindelijk werd de aanvraag van mijnheer D.S.(...) geweigerd.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Aangezien zij zich beroepen op een instructie die tegenstrijdig is aan de wet van 22 december 1999.

Immers verzoeker verblijft sinds 1993 in België dus nu meer dan zestien jaar, er is hier dus zeker sprake van langdurig ononderbroken verblijf.

Er is zeker sprake van duurzame verankering. Er is tevens sprake van integratie en afdoende stukken om dit aan te tonen.

Dus hij valt onder de voorwaarden van 2.8A aangezien verzoeker meer dan vijf jaar in België verblijft op dit ogenblik.

Dat men niet ontkent dat hij volledig ingeburgerd is, doch dat men stelt dat dit niets afdoet aan de voorwaarde van de ononderbroken duur van het verblijf.

Dat echter niet kan ontkend worden dat verzoeker momenteel meer dan vijf jaar in België is. Dat hij onmiddellijk kan beginnen werken.

Dat hij een arbeidscontract voorlegt waaruit blijkt dat hij ook in aanmerking komt voor 2.8 B en ook volledig onder deze voorwaarden valt.

Dat dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee heeft gehouden.

Dat zij menen dat zij met al deze gegevens geen rekening dienen te houden aangezien er een uitreisstempel in zijn paspoort teug te vinden is van 9 mei 2007.

Dat hieruit echter alleen kan blijken dat hij slechts zeer kort naar Italië is geweest op het ogenblik dat hij hier compleet illegaal was en onmogelijk zich in orde kon stellen op dat ogenblik.

Dat hij slechts zeer kort in Italië is geweest om zijn vriend te gaan bezoeken.

Dat dit bevestigd wordt door de stukken die hij neerlegt onder meer zijn buzzy pass waaruit ten overvloede blijkt dat hij slechts kort op bezoek is geweest.

Hij heeft nooit zijn banden met België op enigerlei wijze verbroken.

Hij was in Italië van 5 mei tot 23 mei 2007.

Dit kan toch geen reden zijn om hem nu af te wijzen als zou hij geen ononderbroken verblijf kunnen aantonen.

Al zijn stukken die hij neerlegt bewijzen zijn ononderbroken duurzaam verblijf aan en worden erkend als dusdanig in de beslissing zelve.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd.

Dat immers onmogelijk kan gesteld worden dat het dossier kennelijk ongegrond overkomt.

Dat indien de DVZ twijfels had over hoe het ononderbroken verblijf dient geïnterpreteerd te worden dan hadden zij de vraag van verzoeker aan de Commissie voor Advies dienen voor te leggen. Wat ze in casu niet gedaan hebben.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat immers de beslissing op zich volledig tegenstrijdig is en dus zeker zijn aanvraag niet kennelijk ongegrond is.

DVZ erkent dat de integratie en het langdurig verblijf zijn bewezen met stukken die zijn neergelegd en worden opgesomd.

Dat men alleen twijfels heeft omtrent de uitreisstempel in zijn paspoort.

Dat deze twijfels alleen aanleiding kunnen geven tot het voorleggen van dit dossier aan de Commissie.

Dat men dan ook moeilijk kan stellen dat de aanvraag kennelijk ongegrond is, aangezien er hier geen sprake kan zijn van kennelijke ongegrondheid diende dit te worden voorgelegd aan de COMMISSIE."

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker ontvankelijk, doch ongegrond is. In de bestreden beslissing wordt nader gemotiveerd dat niettegenstaande de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich ertoe engageert om de criteria van de vernietigde instructie binnen zijn discretionaire bevoegdheid te blijven toepassen. Vervolgens verduidelijkt de gemachtigde van de staatssecretaris in de motivering van de bestreden beslissing waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor een regularisatie op basis van het criterium 2.8A of 2.8B van de voormelde instructie. Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker geen ononderbroken verblijf in België aantoonde dat lang genoeg is *qua* verblijfsduur om voor één van beide criteria in aanmerking te komen. In de bestreden beslissing wordt hiervoor verwezen naar het paspoort van verzoeker dat een uitreisstempel op datum van 9 mei 2007 bevat. Verder wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker geen bewijzen voorlegt van de prangende humanitaire situatie waarin hij zich beweert te bevinden. Verder meent de verwerende partij dat de door verzoeker aangehaalde elementen inzake integratie niets afdoen aan de voorwaarden die worden gesteld met betrekking tot de instructie van 19 juli 2009. Tot slot wordt gesteld dat van elke vreemdeling die in België verblijft, wordt geacht dat hij zich houdt aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de voormelde motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Bovendien bekritiseert verzoeker de motivering waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen, zodat *in casu* is voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht.

Noch een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, noch een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen worden aangetoond door verzoeker.

Verzoeker doelt met zijn uiteenzetting op een schending van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker heeft in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 5 november 2009 aangegeven zich te beroepen op een prangende humanitaire situatie, alsook op het criterium 2.8A en het criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009. Verzoeker levert geen kritiek op de motivering voor zover deze stelt dat verzoeker geen bewijzen voorlegt van de prangende humanitaire situatie waarin hij zich beweert te bevinden. Verzoeker stelt echter dat de vernietigde instructie van 19 juli 2009 niet mocht worden toegepast en dat het oordeel van verweerder omtrent het ononderbroken verblijf niet correct is. Verzoeker benadrukt dat de uitreisstempel op zijn paspoort is aangebracht toen hij kort een vriend is gaan bezoeken in Italië, met name van 5 mei 2007 tot 23 mei 2007. Verzoeker is van oordeel dat zijn dossier moest worden voorgelegd aan 'de commissie voor advies'.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit deze bepaling vloeit voort dat de bevoegde minister of staatssecretaris over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt wat betreft het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging. Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidslijnen, waaronder de *“Instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet.”*

Voorts merkt de Raad op dat de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd vernietigd in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. De voormelde instructie werd vernietigd omdat de instructie, zoals verzoeker zelf aangeeft, geen ruimte meer toeliet voor appreciatie, doordat meteen was voldaan aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de vreemdelingenwet, wanneer werd voldaan aan de in de instructie opgenomen criteria en dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan ontslaan van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. *In casu* dient er op gewezen te worden dat de bestreden beslissing echter geen beslissing is houdende de onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag, maar wel een beslissing aangaande de gegrondheid van de regularisatieaanvraag. De vraag of voldaan is aan de voorwaarden van de buitengewone omstandigheden en welke buitengewone omstandigheden dan wel werden aanvaard, is hier niet aan de orde.

Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt de verwerende partij inderdaad gebruik van de criteria van de instructie. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Uit de overwegingen van voormeld vernietigingsarrest van de Raad van State kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen. Zoals hiervoor reeds werd aangegeven, beschikt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Het staat de verwerende partij vrij om binnen haar ruime discretionaire bevoegdheid die zij put uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan zij een machtiging tot verblijf toekent. Zoals hiervoor gesteld dienen de gehanteerde criteria objectief te zijn, daar een ruime discretionaire bevoegdheid echter niet betekent dat de verwerende partij willekeur mag hanteren. Door binnen het raam van haar discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan de verwerende partij geen willekeur, noch een schending van artikel 9bis worden verweten. De criteria en voorwaarden gesteld in de instructie van 19 juli 2009 werden immers vastgesteld om op eenvormige wijze te bepalen of een vreemdeling in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het is niet omdat verzoeker het niet eens is met de beoordeling in de bestreden

beslissing dat hij hiermee aantoont dat de verwerende partij een kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven aan de bepaling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij kon binnen haar discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag toepassing maken van de door verzoeker zelf ingeroepen criteria van de instructie en aldus nagaan of verzoeker in aanmerking komt voor een regularisatie op basis van criterium 2.8A of 2.8B van de instructie van 19 juli 2009.

In de instructie van 19 juli 2009 wordt dienaangaande het volgende vermeld:

“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe:

Moet het dossier binnen 3 maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene verblijft echter niet lang genoeg in het rijk om hiervoor in aanmerking te komen. Criterium 2.8A stelt dat betrokkene een ononderbroken verblijf moet hebben van vijf jaar. Aangezien het paspoort van betrokkene een uitreisstempel dd. 09.05.2007 van Brussels Airport bevat is dit een te kort verblijf is om aanspraak te kunnen maken. Voor criterium 2.8B is een ononderbroken verblijf sedert 31.03.2007 vereist. Aangezien er een uitreisstempel dd. 09.05.2007 in het paspoort van betrokkene zit kan hij ook niet aantonen dat hij reeds lang genoeg ononderbroken in België verblijft om in aanmerking te komen voor criterium 2.8B. Betrokkene stelt dat hij reeds meer dan 15 jaar in België verblijft en toont zijn verblijf ook aan met tal van stukken. Deze tonen inderdaad aan dat betrokkene al sinds 1993 een verblijf heeft gehad op het Belgisch grondgebied maar ze kunnen niet aantonen dat betrokkene hier ononderbroken verbleef.”

De verwerende partij leidt uit de uitreisstempel op het paspoort van verzoeker van 9 mei 2007 af dat verzoeker niet beschikt over een ononderbroken verblijf in België gedurende vijf jaar of sinds 31 maart 2007. Welke invulling wordt gegeven aan het begrip “ononderbroken verblijf” behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij en kan geenszins ingevuld worden door verzoeker. De Raad stelt echter vast dat de verwerende partij nergens duidelijk aangeeft wat zij onder het begrip “ononderbroken verblijf” begrijpt. Daargelaten de vraag of zoals verzoeker voorhoudt een zeer kort verblijf in het buitenland valt onder het begrip “ononderbroken verblijf” kan de Raad vaststellen dat de uitreisstempel alleszins aantoont dat verzoeker op 9 mei 2007 het Rijk heeft verlaten. De bewering van verzoeker dat dit slechts een kortstondig verblijf was om vrienden te bezoeken, is een gratuite bewering die niet aan de verwerende partij werd meegedeeld bij het indienen van de aanvraag en welke door geen enkel begin van bewijs wordt gestaafd. De uitreisstempel toont inderdaad niet aan dat verzoeker

langdurig in Italië heeft verbleven, doch samengenomen met de door verzoeker aangebrachte stavingstukken ten bewijze van zijn ononderbroken verblijf, waarbij vastgesteld dient te worden dat verzoeker geen bewijzen voorlegt van een verblijf in 2007 zeer kort na de datum van de uitreisstempel, is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat er geen ononderbroken verblijf is geweest op het Belgische grondgebied. De stukken van het administratief dossier vermogen niet om tot een andere beoordeling te komen. Zo blijkt dat het eerste spoor van verzoeker in 2007 een administratief verslag vreemdelingencontrole is van 28 november 2007, m.a.w. het eerste stuk dat verzoekers verblijf op het grondgebied bevestigt, dateert van zes maanden na de uitreisstempel, hetgeen bezwaarlijk als zeer kort na de uitreisstempel kan worden beschouwd. De vaststelling van de verwerende partij dat verzoeker geen ononderbroken verblijf kan aantonen, lijkt aldus niet kennelijk onredelijk. Terecht stelt de verwerende partij dat de door verzoeker bijgebrachte bewijsstukken, zoals uit de hieronder gemaakte analyse van de stukken blijkt, enkel aantonen dat verzoeker al sinds 1993 een verblijf heeft gehad op het Belgisch grondgebied, maar niet kunnen aantonen dat hij voor een periode van vijf jaar of sinds 31 maart 2007 ononderbroken in het Rijk verbleef. De getuigenverklaringen die verzoeker bij zijn aanvraag heeft bijgevoegd, geven wel weer dat de desbetreffende personen verzoeker gedurende reeds lange periode kennen, echter deze zijn geen bewijs van een ononderbroken verblijf van verzoeker op het Belgisch grondgebied. Ook de andere gegevens die verzoeker heeft aangebracht, vormen geen tegenindicatie voor de vaststelling van verweerder dat verzoeker niet over een ononderbroken verblijf in België beschikt. De buzzy pass waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift is niet terug te vinden in de neergelegde stukken. Hoe dan ook ziet de Raad niet in hoe een buzzy pass het bewijs zou kunnen vormen voor een ononderbroken verblijf. Dergelijke vervoerstel is geen bewijs van daadwerkelijke aanwezigheid op het grondgebied. Enkel de datum waarop een dergelijk vervoersmiddel werd aangevraagd en aangekocht, kan een indicatie vormen van aanwezigheid op het grondgebied. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder om uit de uitreisstempel op het paspoort van verzoeker van 9 mei 2007 en uit een analyse van de door verzoeker neergelegde stukken af te leiden dat verzoeker niet over een ononderbroken verblijf in België beschikt.

Verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij reeds 15 jaar in België verblijft en met de elementen van integratie die door hem werden aangebracht, noch werd zijns inziens rekening gehouden met zijn arbeidscontract of met zijn eerdere regularisatieaanvraag.

Verweerder maakt in de bestreden beslissing toepassing van de instructie van 19 juli 2009 waarbij de voorwaarden die gesteld worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen op basis van criterium 2.8A of 2.8B, cumulatieve voorwaarden zijn. Aangezien reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan één van deze cumulatieve voorwaarden, kan verweerder in alle redelijkheid oordelen dat het voldoen aan de andere gestelde voorwaarden niet leidt tot een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift stelt dat er een schending is van de door hem ingeroepen bepalingen doordat zijn dossier *in casu* niet werd voorgelegd aan de Commissie van advies voor vreemdelingen wijst de Raad er op dat deze commissie enkel bedoeld is voor mensen die *qua* verblijfsduur in aanmerking zouden komen voor regularisatie maar voor wie twijfels bestaan over de lokale verankering, wat *in casu* niet het geval is. Bijgevolg bestond er geen enkele verplichting voor de staatssecretaris om de zaak voor te leggen aan de Commissie van advies voor vreemdelingen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en dit in alle redelijkheid. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt door verzoeker niet aannemelijk gemaakt, noch blijkt dit uit het administratief dossier.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit voorgaande bespreking blijkt dat de verwerende partij is uitgegaan van een correcte feitenvinding, rekening heeft gehouden met alle relevante feiten en haar beslissing aldus op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De Raad wijst er op dat een schending van het redelijkheidsbeginsel slechts kan worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een

bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat *in casu* niet het geval is. De Raad stelt vast, met verwijzing naar wat voorafgaat, dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier en dat zij de genomen beslissing schragen.

Het eerste en enig middel van verzoeker is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU